orde ontnam en deze overdroeg aan het militaire gezag. Hij wilde dus in voorkomend geval geen bevelen geven. Maar door de afspraak tussen de regering en de opperbevelhebber en de daaruit voortgevloeide regeling militair gezag was het aan de commandant van het IIIe legerkorps niet toegestaan deze wettelijke bevoegdheid uit te oefenen. Het gevolg zou zijn dat bij ordeverstoring bij de in de machtiging en door Prof. De Jong genoemde vergadering niemand bevelen tot herstel van de orde zou geven. Over het juridische probleem of de burgemeester gelijk had of niet, wenste de opperbevelhebber geen mening te geven; maar het feitelijke probleem van de ordehandhaving kon het snelst en eenvoudigst worden opgelost door de legerkorpscommandant de bevoegdheid te verlenen. Hij kon dan de burgemeester opdragen te doen wat nodig was. Ook dit kan daarom niet dienen als een bewijs voor te grote machtsbegeerte van generaal Reynders.

Ook het daarna door Prof. De Jong gegeven voorbeeld heeft een andere oorzaak dan de wens van generaal Reynders om "naar zich toe te schoffelen". In het gezagsgebied van alle ondercommandanten waren vernielingen van bruggen en andere kunstwerken voorbereid, d.w.z. er waren springladingen met de daarbij behorende leidingen aangebracht. Het was nodig om daar toezicht op te houden en maatregelen te nemen om gevaar voor beschadiging te voorkomen. De ondercommandanten drongen met klem op de daartoe nodige bevoegdheden aan. Op deze verzoeken is generaal Reynders ingegaan.

Tenslotte het laatste voorbeeld; de generaal zou op 19 december zijn ondercommandanten gemachtigd hebben de burgerbevolking bij militaire werkzaamheden in te schakelen. Dit is in strijd met de feiten. Generaal Reynders heeft nooit zijn ondercommandanten of één van hen gemachtigd art. 12 toe te passen. Hij heeft al in september schriftelijk aan de minister van defensie gevraagd (zie blz. 196 [176]) deze hulpverlening door de burgerbevolking te mogen voorbereiden, omdat hij wel begreep, dat onvoorbereid oproepen van burgers voor militaire autoriteiten meer last dan nut zou bezorgen. Deze voorbereiding bracht mee het wettelijk vereiste overleg met de bevoegde burgerautoriteiten, zijnde ongeveer 1100 gemeentebesturen. Daartoe werd aan deze besturen een ontwerp van een verordening met toelichting toegezonden met het verzoek hun opmerkingen te willen insturen. Een gedeelte heeft dit gedaan; anderen lieten het overleg over aan het bureau van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten. Uit het overleg tussen heren van dit bureau en vertegenwoordigers van de opperbevelhebber is niet alleen de tekst van de op 19 december afgekondigde verordening te voorschijn gekomen, maar ook instructies, zowel voor de officier, die belast zou worden met de werkzaamheden als voor de burgemeester, die belast zou zijn met de oproep. De publikatie van dit alles betekende nog geen toepassing; het was slechts één van de vele oorlogsvoorbereidingen, waarvan generaal Reynders hoopte, dat ze nooit zouden worden toegepast. Van strijd met de afspraak, die hij trouwens enkele dagen tevoren had opgezegd, was geen sprake.